

1-29
1968
1-24

ეროვნული
ბიბლიოთეკა
ს.ბ. ლომიძე

ლავროვის ახალი ვარიანტი — „ენას ძველი არა აქვს“.

№ 1 (1275) იანვარი 1968
ნიუსი
გამოცემის 45-ე წელი ფასი 20 კპ.

— კალბატონი, ფაქლბაიტი, მიჯაჭორები ვაპ-
გვი, ქალაქი ჩაგონსა!

ნა. ჯ. ლოსასი

— სად მივახვს ეს სურვილი?
— გრამ ნაწლავში შემიტია და საკვალგაყოფო-
ში პაპირივარ!

ნა. ჯ. ლოსასი

— თუ კაიტი ვარ, გარკვეულ რა-
ბიერ დაეკადი ვინააბი?
— გარკვეული ვინააბი და საკვალგაყოფო-
ში პაპირივარ!

სურვილის დაკმაყოფილება

მხართველია დამაქვეითა. უფრო გასაგებად რომ ვთქვა, სამი თემნით ნაკლებდამისანი ადგილზე გადაიმეფიანი. მიზეზი? მხართველია მონიშნობის, იორენ, მიზეზი გამოილევდა? მიზეზად, თუ გინდავით, ისიც ვთქვა, რომ თანასოფელით კაცი შეეცდებოდა ჩვენს ადგილზე დასვა. ამბობენ, სულ სხვა პრობლეის კაცია ახალმოსული, იმასაც ამბობენ, საერთოდ არ გააჩნია პრაქტიკული, დაბეჭდილობითი ცოდნა და ბრუნა... მთლიანად, მთლიანად! მეგონა, ძალიან შეტეობენ, როგორ შეიძლება, არ გაგოგდეს მხართველის კაცი?!

აი, ესე იგი ადვილად შესაძლებელია აფიში სამი თემნით დასვა, მაგრამ, მხართველი მხართველია. ბევრი ვიფიქრებ და, რაკი ვერა შიგომინენ, ვაფიქრებ-
ტბ, შეჩვილი. დაფიქრებ დაფიქრებ ვაგებებელია წერა: „მოგახსენებთ, რომ ი-
ოცო წლის ვაამხელაში მართალი დე ვასარულდება ჩემს მო-
ველობას. არ მამილია არც ერთი საყვარელი რა გაფრთხილება მითითება. ჩემი უფროსი იმასაც უნდა დაუფიქრებდეს, რომ...“

სულბა შევარდა, უნდა დაუფიქრებდეს! ნამეტანი ხომ არ იქნება? ჰქუ-
ნის სწავლება ხომ არ გამოდის? წარმოიდგინე, რომ დღე ფიქრებელი მხართველის-
გან ჩემი ბავშვები უკაივლად დარჩნენ და ორპატიანი ნაყინი სამ შაურს ველირ ვა-
ვილდე. წარმოიდგინე და ძარღვებში სისხლი გაემეფიანი. წყველ სიტყვები— „უნ-
და დაუფიქრებდეს“ და უნდა ჩაწერეს: „ჩემი მმართველი დაუფიქრებ-
ებულა ქაქცია“!

მეგობრებო, ეს უნდა სიხვიარი ათარ გამოვიდა. განცხადებმა როგორც უნდა მეთქვა, რომ უკანონოდ დამსავსე, სიტყვა „უკანონო“ გამოტყუარ საღმრთო-
და ჩემს უნდა ცეცხლ დიწყო. სიტყვა „უკანონო“ მემოძილია გინსნი, მე! — ვთ-
როდა უკანონოა“ და სულ ფიხს წყურბლები შევბოდი. განცხადებამ ჩაფიქრებ-
ის უკანონო მოქმედება, რაკ ჩემმა მმართველმა ჩემს მიმართ
აიხილდა...“ მეგრამ უკანონო მოქმედება ნამეტანი ხომ არ იქნება?

სულბა წარმოიდგინე, რომ განაწინებულმა მმართველმა ჩემი ბავშვები უკა-
პილად დატოვა და ჩვენს გასტროლონი დახარჯულა უნდა მანეთიდან
საწყალი ნორები ერთ მინეთს მინე კარგადენ. წარმოიდგინე და ძარღვებში

შვილის წარული მამა

— პარიფტ, მამიჯან, შე ძველი! შვილი გეწრ მონატრებელი, შე უკვე გახვნი განაბი, ყველა მიზეზზე ქმნული. სისამართული ვითარა, პირველად ვინაა არ მამატრებდა, რომ გავიღოლი ქუჩაში, ჩამდენი ნაშა მირავდე... ვეღარ გტოვებდი ლამაზებს, დეკანი ხიზარად მიორავდა, არაგინ შეყვდა მხაკი, კურსზე თავს ვივლიდი მწრავდა. არ მიმართლებდა წიკვებში, ჩემზე ამბობდენ: „ღუბისა!“ კი, რამდენი პაწაწევი ფიქრები მე დამე გამიტყბია! ახლა კი, როგორც ვითარა, მიცნობენ შენ შეფის — ბლატნის, ფიხარებში ვთმობარ, ვარ დინ-უფანი მ დროსი. სულ ტრამაფივებს ვაფრავ (ტუბილკებს ახლა ვინ იცხვებს!) არ ვეცდები? მინდინ ამბებენ ვაგანი ლობი თიხისის... საყურბში საქმე ჩაეყვდა ვაფრებენ, — პი პიროცებთა, დილობი რაა? თუ ვინა, ვაფრებნი ნაღდნი დიწებრც. მხაკებში მხაკს მხეცები — ვაჟა, ტრანა, კუაური, მანდრავი მოხლდენ უბანში ბიჭებს მავთია მუჭურით. მავთისი საქმე მიხლმეხს, მამი, ეს მინე ნაკლი! მიწიჩე არა ვარ, ვისესხო (სიმიზის ესეა კლავ!) ტიბი მოგინანელე ერთი და... მამა მხაკს დიდი კაცი, ფული ვეყვებდა დიფელა, ვამბენ, ვიხეობრებთ აწი! გაფურბი ჩორნი ვორონებს, ჩავადრ, მავის ჩიტი ვარ? პავა, მია, მამი, ვიგარო ახლა ნაშებში მივლენარ!

შავის ახალნი შვილ

... დღე და დამ შენზე ვარუნადი (ვაი, რა უკმა ვარავი?) სოფელში კაცად გზრდიდი და ქალაქში თურმე ვირადები... ჩემი შრალია, მურტუცი, შენ რომ აქედან გავიფი, ვერ ავილესე თიხი და ვერ ჩაეყვინე ნაობრმა? სიწურბი ნაშებნი ჰაღიდა ვარდილი ვივლი, ვავლობ, სადაც ვინდოლეს, წადი და აქ შენი ბურღი არ ვნახა!“

ნაწი მინაქამ

სისხლი გემეფიანი, წყველდე „უკანონო მოქმედება“ და „უკანონიერი მოქ-
მედება“ ჩაწერე.
მეგრამ სიხვიარი სიხვიარს აღარ ვედა, პირქით, ვეძებდი ჩემს მმართველს. მმართველის ქებას ცეცხლად რა ვთბია, მეგრამ ამეყვინად სულ სხვა რამ მინდოდა. უნდა ვაფიქრებ და განცხადებში შევიფი სიტყვები განდინ: „მოქმედება კანო-
ნიკური ა, მეგრამ მამა მამა ადარ არ იქ...“ „ნამე ქაქცია“— აი, რას უნდა დე-
ვიფი. მეგრამ ჩაინარად? შეიძლება, მმართველი უნდემსო იყოს?
სულბა წარმოიდგინე, რომ ჩემი მმართველი უკაივლად დარჩნენ და მათი ფეხ-
საცხლს დასტყუებდენ მანეთ და ოკდაპირებუტკაპიანი ფრეფრებში ოთხ მ-
ნის ველარ ვინდე. წარმოიდგინე და ძარღვებში სისხლი გაემეფიანი. ვეცო კლავს
და ვეცო სიტყვები დიდგის ახლები ჩაწერე „ჩემი მმართველი ერთ რა თ
მამა მამა მამა ქაქცია“!

მეგრამ სიხვიარი რომ აღარ ვამოვიდა? რა იქნება, რომ მართლაც აღარ ვ-
ჩივლი მმართველს? ბირქით, განცხადება რომ გავვახვიო სამინისტროში და და-
ვახაბოთი, რომ ჩემი მმართველი ცამლ მარაოლია ჩემს დაქვეითებულ, რომ მე
კეთილსინდისიერად ვერ ვაპრულდენ ჩემს მოვალეობა? ვჯობია, შევიძლება. ესთა-
მიფის მმართველს, შენცოლთს და ჩემი სამი თემნი ახლადიდენის.

ასეც მოვიფიქრე. სამინისტრომ, როგორც ვუსთა, ჩემი მმართველს ვაფრავ-
ხავნი ჩემი განცხადება. ჩემმა მმართველმა კი იმივე დღეს დამბარა, სამინისტრო-
დან ვაფრავხავნილ ჩემი განცხადება სივრცე და მითხრა: „მეუბნებოდნენ,
რომ ვერ ასრულდენ შენს მოვალეობას, არ შეგოვდა!“

მითხრა და ბრძანება დაწერა სასხურბოლნი ჩემი ვათავისუფლებს შესხებ-
ჩემს ადგილზე კი თანასოფელი მეზობელი აღარ მანეთი, ქალაქული ნათესავი
დაყვანი.

მეგრამ მე აღლა სულ სხვა რამ მავიქრებენ: ჩვენნი მენაყინე, ჩვენნი გასტრო-
ლონი ნორები, ჩვენნი გემეფი და, ასე ვასივტე, პარკოვნი კი, ოდენი და სა-
ცოლადები ვამოღებენ, რომ ჩემმა მამამ, ხსსსაც არ ოღებენ!

ნ. ივანიშვილი

— თუ არ მოიხლთი ხმისი პაპირები ვინააბს, მასაღმს თვალმინ კლარ
კვირბედი!

ღიალულები ავტობუსში

— შენე პრავუნბი გაქცე? — იმეფი კონ-
სტრუქტორა.

— უნებრთი არ ვთვლილარ? ვაღასარევი
სურბია შევაქმნე.

— რას ამბებ, კაცი, რას? — უსოფი კი
არა, ფული რომ ჩამოიხვიო პოლიტი და ვარ-
ჩათ, მთავარ მინე ვინე ქმნე.

— ვერ დამეხვებ სურბი და ნაწი?
— რას ვნახებ, კაცი, რას? იმი თინი მამის შე-
ფე, მოიხვამს მთავარ მინე მინე იცხვება,
ვსა საქმე? ხა სურბი იაქვინს, აქ?

— კაცი... კარალი... ჰოდა, მემეფი თუ
კაცი არა?

— გაიქე ქალი? იმისთანა სახანა მამოვ-
ნია, იმისთანა, სახს არ ვქნება თიხიანი.

— იგი, მამაგინე ლატარიანი ვოლავ იფიდა!
— იფიდა კი არა, მიფი. — დიმილით გაუ-
წარა მოვლეს დღემ.

— ხა კაცი მოვლად, კაცი! რა კაცი! ვერა
რა... ვერაღვინე მოლუქ ქუჩასა და მურე ფიქ-
რე რას ვნახებ, კაცი, რას? იმი თინი მამის შე-
ფე.

ქალი მამაგინე იყავი? დღეს, რა ამბავია,
ცხვლი უკიდა, ცხვლი, მწრავი, ქალი, ასი
გინანი ორბოდათი ვათი გინანი, ხა ამბავია,
ორბოდათი კაცივი სურბი მანეთი.

— მეგ რა, ქალბატონი, მიხაკები და ტუ-
ლანები სამი მინე ღირს კაცი.

— ქალი, რომ გახვალა, სუმი და ხარ-
ჩიში მიხაკები ნავაგარი?

— მანამ არ უღე ვერბოდი, სანამ მიხაკ-
ნი მიხაკი არ მივეცი, მასაკი ვი არ, ცხვლი ხა
მაქეს სხეში.

— ხე კიდევ გინობი არა მაქეს პირში! — ენ-
მა საუბარში ვილავ დიღებარ.

ავტობუსმა სელს უკლი, ხალხმა ლაპარაკს.
ამ გარეგანზე დამარბულითი მუდამ დღას
ლურჯპალტიანი ქალიშვილი, რატომღაც ყო-
ველითი იღიბება და ყოველითი, ჩემი? ავტო-
ბუსით მგავრებს, ყოველითი ეკობი ადვილს
და ახლაც ისე, როგორც ყოველითის, მიწვეული
ხმისაყთი ჩემსებზე ვამოწყო.

წამოხტე, ადვილი დავუთმე: დამარბილი...
— შენ ვამბობ, შვილი, ავარ უკვე ერთი სა-
ათია ვდეგავი, ჩაწეულ მუხებში, და და-
და უკლილი დავაბერი.

— დღეს, ავარ პიტიკირი მეგონა და კაცი არ
ყოფიდა?

— სადადა კაცი ვთიბიობა, ახლა ყველას
დამობი აქვს ერთი.

— აბა, კაცი, ყველა რომ ამისთანა შრდილო-
ბიანი მავალზრდა იყოს, რა ვეციბის.

— მეგ კი არა, მუხუბე ახალგაზრდა ბიჭი, მი-
ხუეს მიხვამს ტროლინებში ახლავი.

— არ ვაღმინი, რაცსა არ შევარ!

— ჩემი თვალით ვნახე!

— აბა?!

— მოვეწერე ახალგაზრდას!

მინაყურბოდა ავტობუსი და მივეყვდილი
ჩვენს, ჩვენს ფიქრებში და ოქცებებით, კონდე-
ტორს კვლავ სწვიდა „პრავუნბი“, ხალხი
კვლავ საუბრობდა, ლურჯპალტიანი ლიწველი
კვლავ იღიბებდა, იღიბებდა იმიღო, რომ
მხოლოდ მე დამ მან ვიცილითა შრდილობიანი
ვიყავი მე.

— რას ქაპანს თუ ქაჩივთ?
— აკლათ, სურფელს და კალას შორის ზღვარის წაშლის შიშით.

მე, ცენტრალური ბათუმბა და ბრინის პილდები

ლოკები მასობა...
(იქ — მშობი, აქ — ტივი)
კლამბი მავთურის,
ჭარ-სუხი არტყიკის
დადი — გარობა,
(ჩაქრეთ დავითაში)
ზაფხულში — გაობობა,
გაყინვა — ზამთარში.
თავისთ არ იძვრის
არც ფეხი, არც ხელი
მოწვევით წყალი მოდის,
ხან ცივი, ხან ცხელი
ზუსტდის ფანჯრები,
მე ვზვიავ პალატოში.
ფანჯრებთან ბავშვები —
ნაყინი, ნაოთი.
ხელებია ცხინვება,
სლაკინი, ლოკინი.
გრიბია იწებია!
სასწრაფო, ლოდინი
გზით კიბეზე,
საფულე, პალატა.
(გუბტრინად გრიპებზე
გამოცემა ბალადა.)
კარბები ფულა გვობობ?
კაცობა შეგრიტებია?
(აღწერილი უნაზდერი)
ვისა გაქეთ შეიკობე?
—
ფაქტები დადგინდა,
აქტები რად გინდა!
(თუცა-და იქ კი თქვეს:
წერეთ და იკითხეთ!).

შობაია ჰოპიაშვილი

ნ. ო. მთავაშვილი

ნ. ო. მთავაშვილი

ნ. ო. მთავაშვილი

ვაკაპის სიზმარი

ბებიზა წარის ხმა, კარი ვაჯღე კარბობან დღდა
— ვაქაპისა, შელო, ხში კარგება ხარ? ღმერთმა
კარგე ვაჯღეოთ, დღი ხანია, არ მინახავარ, სულ
წინზე ვუხლი დღა იოანე შეწოდა.
— არ არ მინახე ძალ ხში ვარ, საქმეებში ვარ
ჩაწეული. დღა, ფრიხლად, თუ ღმერთი ვაქაპს
ახლან ვაქაპინდო პარკები ვახაჯე უფსავლო, თო-
რებ იტაკს დადრი, ხში იგი, ჩემი ცოლის ანაჯე, ვა-
დარცა ეო, სავარძელს რა ობრად ვინაქ ვაჯე სკა-
ნე დაქივი. ტელეფონის გამოვრავ, თორემ ხში იგი,
რეგენ წარს ეს წაუთო მიტყველი რაო, რა
აქვებ მო, რა ანა უფს, ცოლი ანახულებდებო.
რაო არ ვაქაპს წე ვაჯე, ჩემი ცოლი უფსავლო-
ბას აჯიხს ანაჯე, ვინ ვინ ვაჯეოვებ? დედოქო,
დაქორცხ, ხანა მახია, მალე მანქანა იფილის, ან, დე-
დოქო, შენ იქნებ, მე ვაჯელ და ვაქრცხავ, თორემ

ხში იგი? რაო? მოუხმარებო? ვახაჯეოთ, დღე-
ივი მე ვახაპობა ვაჯეოვებო, თორემ ხში იგი, ანა-
დაცა მათ.
როგორც იქნა, უფსავლონი მოვსწარქიო, რა, ხან არ
დავლოთ არ ვინაქ თქვია მუქარა არ, არ მინახე,
ვა, მიდარსო კარგა, რაო მინახე არა, არა არც იფი-
ქრო, თორემ, სხად არს პოჯე და მოდოვსავლან
ბაჯე? წვედამაქ ვაჯეოქს მსჯეტი მსჯეტი წაქე
დღეოქი, მაღალხელი ვარ, არ დაჯეოვსაო.
... და აქ წარს ვაქაპს ვაქაპინდო? ცო-
ლიდო ვაჯეოვებო. რა იქნებ? დღეოქი მანქანა, რაო
დაქივი ეს სანაქარო? — ვაქაპინდო და ვაქაპინდო-
ბას ნაქილი, მაჯამ დაჯეოვებო მაჯეოვებო მათ
არა, მახაჯე წაქეოვებო მახაჯეოვებო უნდა დაქეოვებო
ცოლიდებო. თორემ სხად იგი, გამოვლოვებო
და...

ადლოო თოქოლი

საქირო არკვა-ღარკვაზე ზოგინათ ვაქივილი

თუ მზობლებმა შრომითა და ჯუფით ვაჯეარდეს, ინსტიტუტი დაჯეოვებო-
ბინდეს და შენ იმდენი მარტოეთი ბინცე გამოიჩინე, რომ საშუალო ქალკმედი დარ-
ჩაქი სამსახუროქი გექვს და ბინცე მიიღე, შეუღევი საცოლის ძეხნას ახო-
ორიტი, რაქ ვაჯეოვებო მოქალკობინი, მკერძზე ჩაკოლებელი დეკოტეტი, აოსსლე-
და თახაშულები და კაქოს წუნგაოთი ტუტეგაობობო, წარბაქმანგადაბობინი!
შეკილი — არ ჩაოთი საქმეში, შენი ზღნდრებია დღეშით აქივით! (ესეც
ზედმეტია მათოვლი).
დედის ჩამოტრინად საქიროქოლი ხორაჯე მიიღე და ცოლის საქიროქოლის კა-
რე მიუხურე!
თუ მსჯეტი დღედაშენს, რომ არ მოსწონს შენი დიდი, რა ვუყოთ მერე,
გულცივობაში ნუ ჩაოთარძე!
შეკილის აღსასრულდა დღე და ჩამოცივანე სოფლიდან და მეუღლე აჯარაჯე
ვაჯეოვებო.
დედა და ცოლს შორის უსამოგინო საუბარს თუ ვაქსწრო, უსათუოდ ცო-
ლის მხარე დაქეოვებო.
ქვაბინა შენ მზობლებს სადღეგრძელო ორბოლიანი ყანჭით დაჯეო!
დედასთან საუბრისას ცოლმა დინილი არ შეგინუნოს, თორემ ზოგეგმელო-
ბანი ჩამოკაოთმეც!
ზოგინათ მზამალოლი სიყვაცე თუ დაჯეცდეს მზობლებთან, არ იჯავრო, სამა-
ჯეობის შენი შევილი გადგიდინდა!

ლილი ნუსხიძე

ვაკაპის სიზმარი

ნ. ო. მთავაშვილი

— სიზმარებო, რით ქაპანს ამ ქაქივებო, არსად დანის
კაქიო რაო არ აქაქივებო?
— შიშოვით, ბატონო!

ვაკაპის სიზმარი

— დღეს ჩვეულებრივ მოვლენად იქცა ცხვირის დაჯეოთა.
როგორი გენებათ? — კართული, რუსული, შერამპული თუ
ჩინური? თქვენი მხოლოდ ისტრუქციის არც თვალბინს მზობის
აიანორს ყადაჯე ვაჯეოვებო მწელო. დღეს აღარაჯიხს მკვდრის
ტვირის საქიროქო, ერთი დაჯამინს თორქმლის, თვალბინა თუ
უფლის დაჯეოვებო მერე დაჯამინაო...
მაჯამ ეს მხოლოდ დასაქმებისა ქორკარგა კიდვც უფრო
წინ წაჯე, მერე კიდვც უფრო წინ, კიდვც წინ და, მოვა დრო.
როდესაც დაჯეოვებო ადამიანის უჯედა წაიღოს ვაცვლა-ვაიმოც-
ვა. ადამიანები საქაქალებივით მოიპოვებენ სხეულის რაიმედ
წაწელებს ვინდათ და ერთმანეთში ნებაყოფლობით ვაჯეოვებ
საშუალოდღეს და დარჯეობიდა... და ეს სრულიად ნორმალურად
ჩაიხლოვებო.
მაშინ ადამიანებს შორის, დასახლებობით, ასეთი დილაოვა-
ბი გაიმაოვებო: * * *
— სანდრო ბატონო! სანადიროდ მივდივარ, კაი მიზანი
ვაქვს და თვალბინს ნუ დაქაქეებ, თუ კაცი ხარ! სინდისი გეგეო-
ენი, თუ შეუბრ არ ვაჯეოვ ნანდორევი!
— წაიღე, მარა მტრები შევი სათვალე ვაჯეოვ თუ ცოლი-
დალე!
— თვალბინივით მივუფერხობილებო!
* * *
— ხში ვაოთ მეგობრები, ამირან? ვაოთ! ხში არ გვიქი-
ვას არიო რიანანეთისოვსოქს? არ გვითქვამს! პოლა, გუშინ დი-
ლი სასარტყინო ანაჯეოვ დამამათო: სამსახურში თაქსელი
დაქსება, მრცხენია თავის გამოყოფა, შენ უნდა მიშველო და
შენი შუბლი მახოვო ორი კვირით, მერე შეც დამაქეოვებო.
ჩვენს თანშრომლებსაც და წაიღე უკან შენი შუბლი!

— ინიბე, ბატონო, მაჯრამ, მე გინი, შენც არ გაქვს ჩემზე
ნაჯეოვ მაჯარი შუბლი... * * *
— ანდრო ჩემო შენი უჯრები მკირდებო და...
— არ ვარ ანდრო!
— ანა, ვინ ხარ, კაცო?
— იცი და არ გვიბეძობ? დღეს შეიდი კაცო მომადგე სათხო-
ვნილად ზოგადა ყურნა შემიცალა, ზოგმა — ხელს ზოგმა
— ცხვირი, ა, ეს უჯრებიც წაიღე ბავშვებ და ეს იქნებია მე მატ-
ტიო ჩემი ფეხები დაქრებეს... * * *
— ჩემო ვარლამ! დღეს ისეთ ბურ-მარლივქე ვარ დაჯეო-
ქეხული, სულ ლიტრიახი ყანჭებით იქნება სხა და, შენი ჭირი-
მი, ნუ დაშინადლო, კეკე და ყვები მახოვო და წლოური ზა-
ლასი რომ გექნება შესაღებელი, ჩემი თავი შენი ფეხებში და-
საქეოვებო, როგორც ვაქაპინდო, მხოლოდ თუ ვაქეოვებო
დღეში იქნება, არ დამტულო, ცუდლა მოქმედებს ჩემზე, მერე
დღეს მამარკის და მამარკის... * * *
— აქ, რას ამბობ! ნაოხოვას საყუთარზე უფრო მოუფ-
რობილებო!
— დამოს ვინაცვალ! ფეხები უნდა მახოვო ხეილისოვს!
— არ გიტყვინია, კაცო! სულ სასიხოტრად როგორ
ვაქვს საქმე! ხან რა ვერდებო და ხან რა ეს — გამოცდები
მაქსის, ეს — ოლმანიდაჯე ვაჯეოვდებო, ეს — სასხურად
მივლივარო, ეს — დაჯეოვებო ვაოთ, წადი რა, სხვა ვინ.
ნანს! ლატარიაში ხში არ მერეჯე! * * *
— ჩემი ლიტრეტორის გაქრეტებებს ვაჯივებ ხელს, ხში

იცი, პატარა სუტე გული მაქვს, ჩემი ტარიელ, და სულ რა-
ღნებოთ საათით დამკრეფელი შენი გული!
მარტო გული ხან გეშველოს, ბარე ენასაც ვაჯეოვებ
და მალე პარლს მოვაქვო! * * *
— შენი ხელები, გოჯაჯე, წამალივით მკირდებო და ხელი
უნდა გაიმართო ერთი დღით!
— ვერ ვაჯეოვებ?
— ასე რამ ვაჯეოვებ?
— ვაქეოვებო რა შევაბია, თუ მძა ხარ! ამას წინათ სპირი-
დონს ვაჯეოვ, რუსტორანს მტკიცებოთ რომ შენგობს თეცი-
ანეჯე, და სანამ არ დამბორებო, საცოდაობი მითოვსი არ ვა-
ჯეოვ სასოლო დაქმნელო, სულ მერეოვით ვაქიროლო ვაქი-
რობინოქი, სიბოძის ვაჯეოვებო და იმას კრავე სხეულის ფოხეოვ-
ბია, მერე არევი და ერთი ბრძოლა, მერეც მთელ მომიტანს,
დიდი დავიდაბობი მივაჯეოვ ჩემს ხელებს, ახლა უკვე აღა-
რავის ექვლობი, ვინდა გეყურის და გინდა არა!

— რაზე შეგაქეოვ ახლა კორნელი, რომ იცილდე? ხელს
სახელწილო გამოცდები მეუყვება და შენი ტივი უნდა მახო-
ვო! * * *
— კი ვაჯეოვებო, მაჯრამ სერგოს ვაჯეოვ, დისტრუცია-
სი ვიცოცი, მე მძის დაჯეოვებო, თუ გინდა, კი, ბატონო, წაიღე
დიდი სასოვებო!
— აქ ამას ამბობ! დავაქეოვ რაჯეოვების ბუტეტრის და
გამრცხებოთ კოლი ინსტიტუტებო.
— ვაჯეოვებო მე მიხვება ქორკარგის წყალობით
ვინა ქორკარგისა... ვაჰაჰაა... * * *

ლილი მისტიძე

ორი მინიკურა

ლონგინოზ ლოლაძე ერთ მშვენიერ დღეს მიხვდა, რომ მუზა ეწვია და საწერ-კალამი მოიმარჯვა, დაწერა ლექსი, წაიკითხა და მოეწონა. ისე მოეწონა, რომ მეორედ აღარ დაუცადა მუზის მოსვლას, ისე დაჯდა და გამოაცხო ლექსი. ლექსები რომ ბლომად დაუგროვდა, რედაქციებს ჩამოუარა. არსად არ დაბეჭდეს, მაგრამ გამაგრდა, განაგრძო „შე მოქმედე ბითი ვეა“. ოცდაათ წლამდე წერა ლექსები. მერე მიხვდა, რომ პოეტად არ იყო დაბადებული და პროზაში სცადა ბედი. ორმოცდაათ წლამდე ბარე ორმოცდაათი მოთხრობა და ათამდე სქელტანიანი რომანი დაახვავა, მაგრამ რედაქციებმა პირი შეიკრეს და მისი არც ერთი მოთხრობა და რომანი არ სცნეს დაბეჭდვის ღირსად. ამ მარცხმაც ვერ გატეხა ლონგინოზის ფოლადზე მყარი ნაბისყოფა. მიხვდა, რომ პროზაიკოსად არ იყო დაბადებული და ლიტერატურათმცოდნეობაში გადაბარგდა. გამომცემლობების მწერალი ღირეტიტორების ნაწარმოებები აქო და აღიდა, მაგრამ აქაც ხელი მოეცარა ლონგინოზს. ამასობაში სამოცდაათი წლისაც გახდა. ბოლოს მემუარების წერა გადაწყვიტა და შეუდგა კიდეც საქმეს, მაგრამ, მოულოდნელად, მოურიდებლად დააკაკუნეს კარებზე.

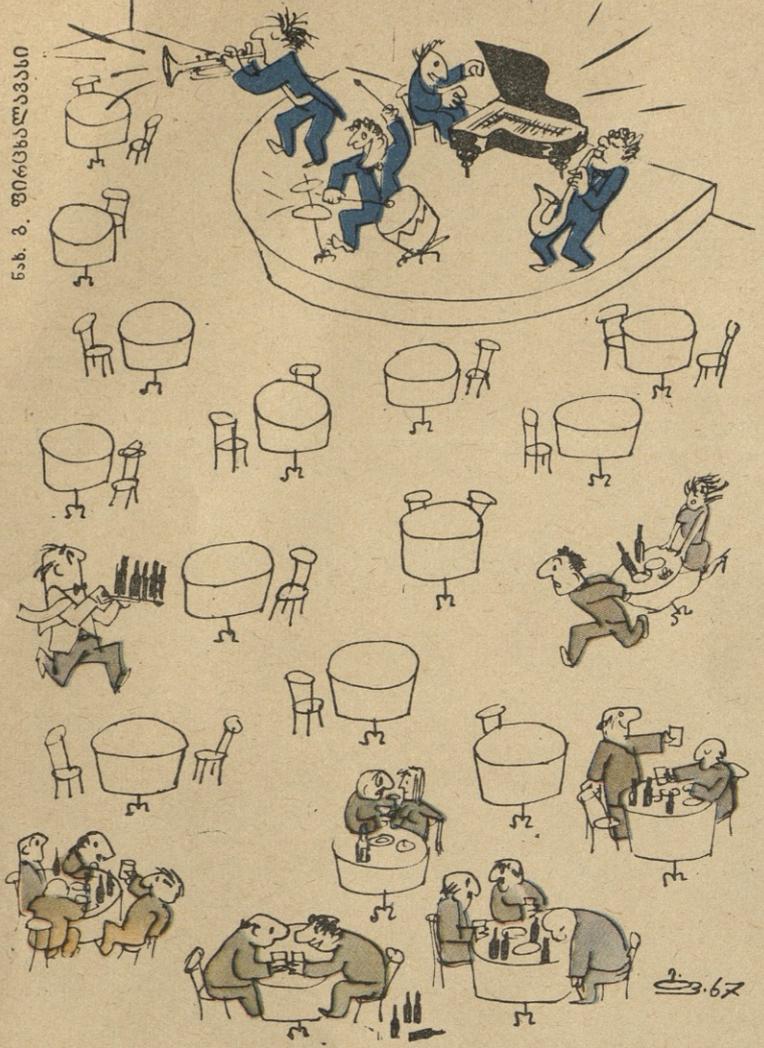
— რომელი ხარ?! — გასძახა ლონგინოზმა.
 — მე ვარ, სიკვდილი!
 — მერე ჩემთან რა გესაქმება?
 — ერთი ადამიანისთვის განკუთვნილი სიცოცხლის დრო ამოიწურა, ჩემო ლონგინოზ, გამიღე კარები და ჩამაბარე სული!
 — რა დროს ვკვდები?! — ამოიგმინა ლონგინოზმა და შემოქმედის „დაუმცხრალი“ სული სიკვდილს ჩააბარა.

* * *

მეტად ჩუმი, ხათრიანი და მორიდებული კაცი იყო ფილიმონ აფაქიძე. დიდხნის ჯახირის შემდეგ ლექსების პირველი კრებული — „უკვდავება“ რომ გამოსცა, არც ერთ ლექსზე იმდენად არ უფიქრია, რამდენადაც გამომცემლობის დირექტორისთვის მისართმეჯ ვგზემმლარზე წასაწერ ტექსტზე იფიქრა. იფიქრა და ამდენ ფიქრს უქმად არ ჩაუვლია, „დიდებული“ ტექსტი შეთხზა: „პოლიატორ ქებულაძეს — უბადლო ქართველ პატრიოტ მამულშივილს, უბრწყინვალეს პოეტს, უდიდეს პროზაიკოსს, უშესანიშნავეს დრამატურგს, მაღალინტელექტუალურ კრიტიკოსს, არგაგონილ საზოგადო მოღვაწეს, გადასარევე ცოლ-შვილისა და მეზობელ-ნათესავების პატრონს, მთაწმინდის ახლო მცხოვრებს!“

სიყვარულით, სიხარულით, პატივისცემით, მოკრძალებით, მორიდებით, თავის მიწაზე რტყმითა და ჩაჩქუნით. თქვენი მონა, ვასალი, ერთგული, მორჩილი, შემყურე ფილიმონი“.

ლომინა ლომინაძე

უტექსტო ხუმრობა.

განსხვავების განსხვავება

მე ერთი განცხადება ვარ, მუშური ხელით ნაწერი, ვაი, რომ აღარ შეტყობა არც თვე, არც რიცხვი, არც წელი...
 ჩემმა ავტორმა სათქმელი კალმით თქვა, ცუდს რას იტყოდა?!
 ავარიული ოთახის გარემონტებას ითხოვდა.
 ჭერ იყო... უფროსთან მოვხვდი პირველყოფილი ბჭარებით, მან მოადგილეს გადამცა მოზრდილი კომენტარებით.
 მოადგილემაც ექსპრომტად თარიღი გადამისწორა, მერე კი უკანა რიცხვით კამშუნში გადამისროლა.
 კამშუნში დამასვირინგეს, მერე ადგილკომს გადამცეს, ადგილკომიდან ღესხანტად საპროექტოში გადამსვეს.
 იქედან ექსპერტთან მოვხვდი... ექსპერტში სისხლი გამოირეს, დასახვე ფაქტურასავით კოდი და შიფრი დამისვეს.
 მერე ტექონტროლს მაახლეს, იქედან — მომარაგებას, დამშტამბეს, დამათარიღეს... დავემორჩილე განგებას.
 საგეგმო-საფინანსოშიც მოვინახულე ყველანი, იქაც საკმაოდ ვიგემე სხვადასხვა ფერის მელანი.
 საწყობშიც მოვხვდი, ბაზაშიც, მთავებთან დამე ვათიე, ეს ჩემი სული, ცოდვილი, საიდან სად არ ვათრიე!..
 ბოლოს ინჟინერს მაახლეს, აჭრელებ-დაჭრელებული, ერთი საათი მიყურა საწყალმა გაშტერებულ.
 საჭირო გახდა მოძებნა ჩემი პირველი ავტორის, ჰკითხეს: „რა გინდა, რას დავობ, რა ბოლშა ვახრობს კანტორის?!“
 რა ეთქვა? — რასაც ითხოვდა, დანგრეულიყო ლოდინში... პირიქით, გაჭირვებულ კაცს მოახდევინეს ბოდიში.
 უსაყვიდურეს, გაუშვეს. მე დამრჩა საკენს-სახენში და მერე ჩამდეს, ჩამაყრეს ძველ, „შესრულებულ საქმეში“...
 გრიგოლ ჩიპვილაძე.
 ვალერიან მამუკალაშვილი.

ნ.ბ. გ. ფირცხალაშვილი

— ქაქარ გამოდის ეს ოჯახური ამ საერთო აბაჯანიდან?
 — ჩვენს ჯიბრზე დღეში ორჯერ იბანს ტანს!

მსოფლიო პრესა

როგორც გავიგე თუ არა, ჩვენი ტრესტი ამხანაგური საცხოვრებელი სახლის აშენებას აპირებსო, არ დავაყოვნე და, როგორც ამ ტრესტის თანამშრომელმა, ამხანაგობის თავმჯდომარეს მივმართე:

— ფილიპო, ამხანაგურად გთხოვ, ჩემს მდგომარეობაში შეხვიდე, ამხანაგობიდან არ გამომტოვო და ცის ქვეშ არ დამიტოვო ცოლ-შვილი!—ორმოცნაირად დაღრეჯილი შევხვევწე ჩემი ბავშვობის ამხანაგს.

— ამხანაგობის გულსთვის რას არ გავაკეთებ, ჩემო ისიდორო, მარა უფროსმა ამხანაგებმა თუ არ მითხრეს, ისე ვერაფერს გიშველი!—მტკიცა გაშანშალებული უარი.

მართალი გითხრათ, ვერ მივხვდი, რომელ ამხანაგობას მეფიცებოდა და განაწყენებული ტრესტის მმართველის მოადგილის კაბინეტისკენ გავეშურე.

— ამხანაგო ერასტი, როგორც გავიგე, ჩვენი ტრესტის ამხანაგები ამხანაგობის სახლის აშენებას აპირებენ და ძალიან გთხოვთ, მეც შემიყვანოთ თქვენს ამხანაგობაში!—მუდარით ვთქვი მე.

— ამხანაგო ისიდორო, თქვენ ხომ იცით, რომ ჩვენი ამხანაგობის საკითხს ამხანაგი იპოლიტე, ჩვენი ტრესტის მმართველი, განაგებს და ამხანაგურად გირჩევთ, მას მიმართოთ!

რადღაც ვიზამდი. სარდიონიჩი როგორ ხასიათზეა-მეთქი, გვითხე მდივან ქალს, და როცა მან მიპასუხა, არ გაუშვა მომენტიო, კირიც შედარებით გაბედულად შევალე და ისე თავმდაბლად მივესალმე, რომ შუბლი კინაღამ იატაკს ვხეთქე.

— ამხანაგო იპოლიტე, როგორც გავიგე, ჩვენი ტრესტის ამხანაგები ამხანაგობის სახლის აშენებას ვაპირებთ და უმორჩილესად გთხოვთ, მეც შემიყვანოთ ჩვენს ამხანაგობაში!—თითქმის მუხლდაჩოქილი შევხვევწე მმართველს და თან ისეთი სახე მივიღე, რომ კაცს კი არა, ქვას აატირებდა.

— ჩვენი ამხანაგობის საკითხს სხვა ამხანაგები განიხილავენ და შემდეგ ვნახოთ, როგორ გადაწყდება ჩვენს ამხანაგობაში თქვენი ჩარიცხვის საქმე!— ამხანაგურად დამიყვავა ამხანაგმა იპოლიტემ.

ვინაიდან სხვა ამხანაგებში არავის ამხანაგობის იმედი აღარ მქონდა, გადავწყვიტე, ჩვენი ტრესტის ამხანაგობაზეც საერთოდ ამეღო ხელი.

ორი დღის შემდეგ ტრესტიდან მმართველის ხელმოწერით რაღაც საღამოს მოსაწვევი ბარათი მივიღე, რომელიც, როგორც ყოველთვის, ასე იწყებოდა: „ძვირფასო ამხანაგო...“

გურამ სამსონაძე

ნაწილი «ნიანგის» რედაქციას!

მცხოვრებით თბილისში, ლერმონტოვის ქ. № 29-ში, პირველ სართულზე. გვქონდა მშვენიერი აბაზანა 14 ქალს, 9 კაცსა და 7 ბავშვს გვბანდა და გვაჩახახებდა, გვბანდა და გვაჩახახებდა... მაგრამ ამა წლის მარტის ერთ მშვენიერ დღეს ჩვენი სახლმმართველობის (კალინინის რაიონის № 50 სახლმმართველობა) უბასუხისმგებლობის გამო (რადგან არაერთხელ გავაფრთხილეთ) იატაკმა იგრილა და აბაზანამ სარდაფში მოადინა ბრაგვანი.

ამის შემდეგ რწყილისა და ჭიანჭველას ამბავი დაგვემართა. ბევრჯერ წავედით კალინინის რაიონის საბინაო სამმართველოში და სამჯერ გადმოუგზავნა ჩვენს სახლმმართველობას კალინინის რაიონის საბინაო სამმართველომ ტექნიკური დოკუმენტაცია აბაზანის რემონტის თაობაზე. საბოლოოდ რემონტი ნოემბრის ბოლოს უნდა დამთავრებულიყო...

რას ამბობთ! რის რემონტი!.. ამ ხნის განმავლობაში მხოლოდ ხრეშის მოტანა შესძლეს. მერე გვითხრეს, რელსები არა გვაქვსო. ავდექით და მოვეუტანეთ...

გვითხრან, კიდევ რა მასალა აკლიათ, კიდევ რა მოვეუტანოთ?! ჩვენს ქვეყანას პირნათლად ვემსახურებით, ნუთუ, დაბანვის ღირსნი არა ვართ, ნიანგო?

ლერმონტოვის ქ. № 29-ის პირველ სართულზე მცხოვრებნი

ყასაბის დანა სჯობია...

რა არ ვიღონე გასულ წელს, შევძარი მთელი ქვეყანა: მინდოდა, ჩემი თანდილა ქირურგი გამომეყვანა. ვის არ ვეხალე, ვევიდრე, არც მცირე თანხა გავქაჩე... საექიმოზე მოწყობის საქმე მაინც ვერ გავკვაჭე. ბევრი ფიქრის დრო არ იყო. სასოწარკვეთის, განგაზის და ერთ დღეს, როგორც შეგირდი. ყასაბს მივგვარე ბაზარში. ექვს წელს კი არა, ექვს კვირას აღარ დასჭირდა ჭახირი; წინათ რომ ტარანსა ჰგავდა, ახლა გასუქდა ტახივით... ქამარი ვეღარ მოირგო, ჭიბეც სისქისგან ეხვეა... სულ ტაქსით დაჰქრის, შესძულდა ახფალტზე ფეხის შეხება. ავ თვალს ენახვის, აცვია სულ უკანასკნელ მოღაზე... ერთი წელიც და იმჯერლებს უკვე საკუთარ „ვოლგაზე“. საქმეში ისე გაიწვრთნა, შრომის დაწერაც ინება: „თითის და ძვლების ხმარება ას-ასგრამიან გირებად“. ქირურგზე მცირე რით არის? — კარგს მიირთმევს და კარგსა სვამს. ყასაბის დანა სჯობია, თურმე ქირურგის დანას!

შალვა ზადარეიშვილი

1968 წლის 6 იანვარს გაზეთ „კომუნისტში“ გამოქვეყნდა რეპლიკა — „განა ეს ხუ მ რ ო ბ ა ა ი?“, რომელიც ეხებოდა უურნალ „ნიანგის“ გასული წლის 24-ე ნომერში დაბეჭდილ იუმორისტულ განცხადებას.

„ნიანგის“ რედაქცია ფრიად შეწუხებულია ამის გამო და გთხოვთ, სწორად გაუგოთ: ეტყობა, აზრი ზუსტად არ იყო გამოთქმული, თორემ „განცხადება“

ეხებოდა გრაფომანებსა და ხელმოცარულ ვალიტერატორებს, რომლებიც დაუმსახურებლად მოითხოვენ დიდებასა და სახელს. ეს „განცხადება“ გვსურდა, სწორედ იმის დასტური ყოფილიყო, თუ რა დიდი პატივისცემითა და მოკრძალებით ეპყრობა უურნალი „ნიანგი“ მთაწმინდას — ქართველ მწერალთა და საზოგადო მოღვაწეთა ამ წმინდა სავანეს.

„ნიანგის“ რედაქცია

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ლუმაბაძე

სარედაქციო კოლეგია: ზ. ბოლქვაძე (პ/მზ. მდივანი), ს. კლდიაშვილი, ნ. მაღაჯონია, ბ. ნიუნანიძე, (მთავ. რედ. მოადგილე), ნ. ზვილიძე, ო. ჭილიძე.

საბირისა და იუმორის უურნალი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის პრესამბინი № 42.

ნიანგი

ბძლ. 9-76-69, 3-10-78.

Тбилиси, Сатирико-юмористический журнал «Нианги». С. 33. ЦЕНТРАЛЬНИ АРХИВის გამოცემლობა. ხელმოწ. დასაბ. 28/XII 1967 წ. ქალ. ზომა 70x108/8 1 ნაბ. ფურც. 1,4. ფოტოურ ფორმატა რაოდენობა 1. პირობით ფორმატა რაოდ. 2. ს. 33. ც.პ.ს. გამოცემლობის კ/კომპინატი. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. შიპ. № 4790. უე 02382. ტირაჟი 82.300.

68-40

1968
საქართველოს
ბიბლიოთეკა

ნ.ს. ბ. ლომიძის

40
26/1
8

დასავლეთ გერმანიაში იჩეკება ნაცისტური ბარტყები.

დასავლეთგერმანული ყვერული